

Falovak

*Zöld sörényű lovak a fák,
kérges bőriük
törekény páncél,
nyerítésük
gyantává dermedt.*

*A nyerítés indulat,
az indulat éhség,
az éhség morzé.*

Ti-ti-ti, tá-tá-tá, ti-ti-ti.

*A távolban rian,
reccsen a gleccser,
szíven üt a geller.*

*Csattan a szél,
zörög a lombsörény,
beomlik a mennyei
boltozat.*

*Kibontakozik a roham,
torzkép álhír után.*

*Lovam nyakába
kapaszkodom,
mozdul a törzs,
mozdul a faláb.*

Moha

*Kinyújtom a karom,
nem az enyém,
idomított biotárgy.*

Hangok, betűk, szavak, készen kapott kényszerzubbony.

Torokban, tüdőben, idegben, hidegben a tiltás üledéke, a tiltás slejmje.

Ki ne köpd, legyél férfi: nyelni dicső.

Csatlakozz a hadhoz, légy a tőke hősi húsa a válság vágóhídján: a fű se nyög utánad.

Lennék inkább puha moha a kemény törzsön.

Ki lakik a mohában, ki lakik a fák hegyén, ki vagy te, hogy igazold, ki vagyok én.

Se gyökerem, se szállítószövetem, se őszám. Bőven elég a napfény.

Kinyújtom a kezem, bízom benne.

Fölmelegszik a combod közti mohás szeméremdomb.